

Hồi 10

Đơn thân mạo hiểm

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lên cây tùng để lấy bọc đựng ba chiếc thủ cấp treo trên đó nào ngờ bọc vải đó đã không cánh mà bay.

Ai đã lấy bọc vải đó?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hú dài một tiếng, thân ảnh tung lên cao mấy trượng quét mắt nhìn thấy có một bóng đen lao về hướng núi thân pháp nhanh không sao tưởng được.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra đó chính là lão gù nhưng không còn chống gậy nữa mà đã vút đầu mất, chẳng những lưng thẳng đuồn ra mà còn phóng chạy như bay.

Chàng tin rằng chính lão nhân đó đã lấy bọc vải như thế chính hắn cũng là bè đảng của địch nhân lập tức phi thân đuổi theo.

Chùng như lão gù đã phát hiện có người đuổi theo nên gia tăng thân pháp ra sức chạy.

Lâm Đoàn Nghĩa còn cách địch nhân hai dặm thi triển khinh công lao tới như con lốc.

Hai người một trước một sau tận lực mà chạy, chỉ sau một lúc đã đi xa ước chừng hơn mười dặm cự ly có giảm được một phần.

Núi càng đi càng hiểm hai bên là vách đá dựng đứng, lão nhân chạy trước xem chùng rất thông thạo địa hình nhưng Lâm Đoàn Nghĩa khinh công ảo diệu hơn chẳng những không bị bỏ xa mà cự ly càng được rút lại.

Lúc này song phương chỉ cách nhau ba mươi trượng.

Lão gù biết không chạy thoát đột nhiên lấy trong túi ra một vật ném ngược lại.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết là thứ ám khí gì liền phi thân lao vọt lên cao.

Chợt nghe uỳnh một tiếng cùng một văng lửa phát ra, đất đá bắn tung lên bốn phía.

Nguyên lão gù dùng tạc đạn ngăn địch.

Lâm Đoàn Nghĩa hú vía nghĩ thầm:

- May mà mình nhanh chóng nhảy lên cao nếu chậm một chút thì tan xác thành muôn mảnh rồi.

Mặc dù thoát khỏi tai họa nhưng khi khói bụi tan đi, nhìn tới thì không còn nhìn thấy bóng địch nhân đâu nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa phóng chân chạy thêm hai dặm tới đỉnh dốc nhìn quanh nhưng không thấy nhân ảnh nào.

Bên đường có một trang viện chàng tự hỏi:

- Có thể hấn trốn vào đây không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lên tường viện nhưng thấy bên trong vắng hoe không có bóng người nào.

Đang định nhảy vào tìm kiếm thì chợt phía sau vang lên giọng nói của nữ nhân:

- Người vẫn còn ở đây sao?

Lâm Đoàn Nghĩa quay đầu nhìn lại thì thấy Hồng Phong Nương Tử và Thanh Linh Tam Vân đang tiến lại gần.

Chàng đang bực vì không đuổi kịp địch nhân chỉ lạnh lùng đáp:

- Bốn vị cũng tới đây ư?

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng hỏi:

- Người tới được chẳng lẽ chúng ta không tới được?

Lâm Đoàn Nghĩa đang cần nữ nhân này chỉ rõ địa điểm tổng đàn của Hội Long Bang đành nhẹ giọng đáp:

- Thư thư hiểu sai rồi, tại hạ không có ý đó.

Hồng Phong Nương Tử thở dài nói:

- Chỉ là chúng ta không muốn để người một mình lao vào chỗ chết. Trang viện này chính là tổng đàn của Hội Long Bang người đừng vào là hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tại hạ đang muốn cho nó một mối lửa đây.

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Nếu làm vậy thì người chết càng nhanh.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?
- Vì trong đó chứa rất nhiều tạc đạn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói thất kinh.

Vừa rồi thì suýt bị tạc đạn của Câu Lôu lão nhân nổ tan xác, chúng tỏ lời của Hồng Phong Nương Tử có căn cứ.

Nên làm gì đây?

Thấy chàng trầm tư như vậy Phi Vân buông lời an ủi:

- Lâm thiếu hiệp đừng thất vọng, việc báo thù đâu thể tiến hành cấp thiết trong một lúc mà được? Chúng ta hãy tìm một nơi yên tĩnh tôi có điều muốn nói với thiếu hiệp đây.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn quanh thấy hoàn toàn vắng lặng nháy xuống nói:

- Ở đây đủ yên tĩnh rồi.

Hồng Phong Nương Tử cười nói:

- Ta xem ngươi võ công rất cao nhưng lại có ít kinh nghiệm...

Lâm Đoàn Nghĩa nhú mày hỏi:

- Chẳng lẽ thư thư cho rằng ở đây...

Hồng Phong Nương Tử ngắt lời:

- Hãy đi theo chúng tôi.

Lâm Đoàn Nghĩa theo bốn thiếu nữ đi tiếp.

Hồng Phong Nương Tử nhìn chàng hỏi:

- Cái bọc đựng đầu của ngươi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận đáp:

- Bị lão tặc đó trộm mất rồi.

Chàng kể lại chuyện đựng độ vừa rồi cho bốn người nghe.

Hồng Phong Nương Tử dẫn đầu cứ đi mãi chừng sau một canh giờ đã đi hết ba bốn mươi dặm.

Tới một hoảng rừng trống Hồng Phong Nương Tử dừng lại tìm chỗ bảo mọi người ngồi xuống.

Thị nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Người có phải là truyền nhân của Phương Bất Bình tiền bối không?

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao thư thư biết?

Hồng Phong Nương Tử không đáp mà thở dài nói:

- Sau này người sẽ địch nhân của hai phái chính tà vì thế đi đâu cũng phải hết sức cẩn thận. Đặc biệt là đối với người của cửu đại môn phái càng nên giữ kín thân phận của mình để phòng bị ám toán.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thư thư cho rằng tiền sư có ân oán với người của cửu đại môn phái hay sao?

Hồng Phong Nương Tử gật đầu:

- Đúng vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp của thị chợt thoáng qua một nét ưu sầu nói tiếp:

- Tuy thế người cũng đừng nên lo lắng quá. Người của chính phái không phải ai cũng hồ đồ cả đâu, điều trọng yếu nhất là cứu nhân của người đang cầu cứu mấy tên ma đầu Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão. Không ngờ đối phó với người mà chúng còn muốn tiêu diệt người của các danh môn chính phái nữa.

Phương Bất Bình trước đây đoạt binh khí của hai trăm sáu mươi một cao thủ võ lâm, điều đó làm cho Lâm Đoàn Nghĩa lâm vào tình thế vô cùng phiền phức. Chính chàng cũng liệu được trước điều này.

Nhưng Băng Nguyên Ngũ Tử Tuyết Phong Tam Lão là những nhân vật thế nào?

Tuy chàng không biết nhưng chúng đã đồng ý trợ giúp cứu nhân thì coi như là một quộc đều đáng chết cả.

Vả chẳng nếu không giết chúng, chúng cũng giết mình.

Chàng cười nhạt nói:

- Chúng tìm đến tại hạ càng tốt đỡ mất công tìm...

Hồng Phong Nương Tử thấy mình mất bao nhiêu công sức mới bắt được một tên phân đà chủ Hồi Long Bang mới điều tra được tin tức đó mà Lâm Đoàn Nghĩa bàng quan như vậy, xì một tiếng nói:

- Ta chưa thấy ai cuồng ngạo như ngươi. Cho dù ngươi có võ công cái thế cũng không nên kiêu ngạo như thế, huống chi một tiểu tử miệng còn hôi sữa có bao nhiêu bản lĩnh mà đã vênh váo như thế? Hừ, đuổi bắt một lão đầu còn chưa xong mà làm như mình vô địch thiên hạ rồi không bằng.

Lâm Đoàn Nghĩa bị mắng vừa tức vừa thẹn.

Chàng thấy mình quả tình không nên kiêu ngạo như thế nhưng đối phương cũng quá nặng lời.

Tuy nhiên người ta đã có công sức điều tra tin tức cho mình thế mà mình lại thờ ơ ai mà chả tức?

Chàng chấp tay nói:

- Thịnh tình của thư thư tại hạ xin tâm lĩnh nhưng đã muốn bào thâm cừu huyết hải thì dù chết cũng phải làm sá gì có bản lĩnh? Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão đã muốn giết tại hạ chẳng lẽ quên đi mỗi thâm thù huyết hải mà chạy trốn hay sao? Hơn nữa dù có tránh cũng không được.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Ta không cần biết chuyện cừu oán của ngươi mà chỉ hỏi ngươi có biết Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão là những nhân vật thế nào không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Thực ra ta biết không nhiều về chúng bằng Nhàn Vân, thư thư nói đi.

Nhàn Vân cười nói:

- Đó là việc của ngươi sao đổ lên đầu ta chớ?

- Không phải dọc đường tử tử tranh nói hay sao?

Nhàn Vân cãi lại:

- Nha đầu ngươi chỉ nói điều thôi.

Hồng Phong Nương Tử trừng mắt hỏi:

- Người có chịu nói không?

Chưa dứt lời bỗng tung mình nhảy đi xa mấy trượng.

Phi Vân cười nói:

- Nha đầu đó hôm nay bị điên hay sao thế?

Nào ngờ Hồng Phong Nương Tử quát to một tiếng lao đi bấy giờ mọi người mới thấy thị đang đuổi theo một nhân ảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra khinh công của người đó còn cao hơn Hồng Phong Nương Tử một bậc liền thi triển Cửu Dã Thần Công đuổi theo.

--

Chỉ trong chốc lát chàng đã vượt lên trước Hồng Phong Nương Tử quát to:

- Bằng hữu đứng lại.

Nào ngờ người kia cất một tràng cười rồi chột tung mình lên không, từ nách bỗng xuất hiện một đôi cánh màu đen lớn, chỉ quạt cánh mấy cái đã lướt mình đi xa cả dặm.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa từng thấy loại thân pháp kỳ quái như vậy bao giờ đuổi theo là vô ích đành dừng lại.

Hồng Phong Nương Tử cũng vừa chạy đến thở dài nói:

- Không ngờ Dục Long lão quái cũng đến đây. Chắc rằng hắn bị Hồi Long Bang mua chuộc mới thấy người bỏ chạy.

Thanh Linh Tam Nữ cũng vừa tới.

Nhàn Vân hỏi:

- Hồng muội người nói người đó là Dục Long Phùng Duệ hay sao?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Không phải hắn thì họa là quý.

Phi Vân tỏ vẻ kinh dị:

- Nghe nói lão quái này có một thứ bảo bối nghe được âm thanh cách hai dặm, như vậy chúng ta nói gì hắn đều nghe rõ.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Chúng còn chưa biết tiểu muội là môn hạ của ai trái lại thanh danh Thanh Linh Tứ Vân mấy tháng qua đã lừng danh khắp nơi rồi nếu bị chúng tìm đến thì phiền phức đấy.

Thanh Linh Tam Vân nghe nói mặt đều biến sắc.

Phi Vân nói:

- Chúng ta về báo với sư phụ để đề phòng mới được.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Tiểu muội sẽ đi cùng ba vị sư thụ.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp lời:

- Tại hạ muốn tiến bốn vị đi một quãng.

Hồng Phong Nương Tử cười nói:

- Thực ra ý của ngươi là muốn biết về Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão, không sai chứ?

Bị trúng tim đen Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt không đáp.

Phi Vân gỡ bí cho chàng:

- Hồng nha đầu truy bức người ta thái quá. Chúng ta đi thôi.

Năm người vừa đi vừa nói chuyện qua đó Lâm Đoàn Nghĩa chủ yếu hỏi về lai lịch của Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão.

Hai ngày sau Lâm Đoàn Nghĩa chia tay bốn thiếu nữ.

Một mình chàng rẽ theo hướng tây nam, mới đi được mấy dặm chợt nghe trên đỉnh núi có người tranh chấp.

Sự hiếu kỳ thôi thúc Lâm Đoàn Nghĩa tìm cách tiếp cận lên đỉnh núi.

Chưa lên đến nơi đã nghe một giọng nói của lão nhân:

- Ngươi tưởng rằng không ai địch nổi võ học của Thanh Linh phái hay sao? Lão phu chỉ vì muốn triệu mấy tên nha đầu của ngươi về đây cùng chết nên mới để ngươi sống thêm mấy ngày.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Võ học Thanh Linh phái? Chẳng lẽ lão nhân kia đang hăm dọa sư phụ của Thanh Linh Tứ Vân?

Chàng liền bí mật tiếp cận thấy trên đỉnh núi có hai người giao chiến gồm một lão đạo cô và một lão nhân chừng năm mươi tuổi.

Ngoài ra còn có một thiếu nữ đeo kiếm đứng ngoài mặt lộ vẻ lo lắng nhưng không tham gia vào cuộc chiến.

Qua câu nói của lão nhân vừa rồi, Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng vị đạo cô đó là chưởng môn Thanh Linh phái, như vậy thiếu nữ tất Thái Vân tứ sư muội của Thanh Linh Tam Vân.

Lão nhân đang giao đấu với lão đạo cô là ai?

Chỉ thấy mỗi lần phát chiêu y phục dưới sườn của lão nhân căng phồng lên, hai ống tay áo phất ra như vũ bão.

Tuy dùng bảo kiếm nhưng Thanh Linh đạo cô vẫn không sao tiếp cận được đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa quan sát một lúc chợt liên tưởng thân pháp kỳ quái của lão nhân và câu lão vừa nói "lão phu triệu mấy tên nha đầu của ngươi về đây cùng chết", liền quát lên:

- Phùng Duệ lão tặc, hãy tiếp thiếu gia một chiêu.

Dứt lời vung mình vút lên cao, từ trên không phát chiêu đánh xuống đầu Dục Long Phùng Duệ.

Thanh Linh đạo cô thấy có người xuất hiện nghĩ rằng địch nhân có thêm trợ thủ vội nhảy lùi lại hai trượng.

Cùng lúc đó chưởng ảnh từ trên không phủ xuống toàn thân Dục Long Phùng Duệ.

Nhờ bảo bối nghe lén hết sức tinh diệu, lão ma đầu này đã biết Lâm Đoàn Nghĩa chính là truyền nhân của vị kỳ nhân Phương Bất Bình, tự nhận mình không phải là đối thủ liền phát mấy chiêu chống lại rồi vẫy cánh lao xuống núi.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết lão quái này có thiết bị để bay được như chim nên mới tung mình lên cao đánh xuống để khống chế tầm cao, không ngờ Phùng Duệ lại chuẩn bằng cách khác từ đỉnh núi lao theo quát:

- Lão tặc nạp mạng.

Phùng Duệ không ngờ đối phương dám mạo hiểm lao xuống núi như vậy, chỉ cần trúng một chiêu của Lâm Đoàn Nghĩa tất sẽ rơi xuống núi mà chết không toàn thân.

Nên biết Dục Long Phùng Duệ mặc một bộ y phục rất đặc biệt bằng một loại tơ cực quý hiếm là thiên tầm, có một bộ phận giống như hai cánh chim có thể vẫy cánh mà lướt đi

như chim, nhưng trên không đã bị Lâm Đoàn Nghĩa khống chế đành dùng hạ sách lao xuống núi.

Lâm Đoàn Nghĩa từ trên không phát chuông đánh xuống.

Phùng Duệ thi triển một thức Điều Tử Phiền Thân đảo người tránh chuông, tay phải phóng ngược lại một chùm ám khí màu lam.

Lâm Đoàn Nghĩa phát chuông không trúng chợt thấy chum sáng màu lam bắn tới tả chuông lại đánh ra.

Dục Long Phùng Duệ ngoái đầu nhìn lại thấy vậy cả mừng thầm nghĩ:

- Tiểu tử tất chết.

Chắc rằng đó là loại ám khí tẩm chất kịch độc.

Thanh Linh đạo cô bấy giờ đã nhận ra vị thiếu niên tuần tú vừa xuất hiện không phải là trợ thủ của địch nhân mà là tới giúp mình.

Thấy chàng xuất chuông đối phó với ám khí bà kinh hãi kêu lên:

- Thiếu hiệp mau thu chuông tránh đi.

Nhưng sự cảnh cáo đó đã quá muộn.

Thiếu nữ đứng sau lưng bà ta thấy vậy mặt biến sắc.

Mũi ám khí màu lam được bắn đi với một tốc độ cực nhanh nhưng còn cách Lâm Đoàn Nghĩa một trượng thì bị chuông lục đánh bật lại, vỡ vũng thành muôn mảnh bay tung toé.

Dục Long Phùng Duệ nằm mộng cũng không ngờ thân thủ đối phương cao cường đến thế.

Tuyệt chiêu tối hậu đã phát nhưng vẫn không hại được Lâm Đoàn Nghĩa biết mình không phải là địch thủ hẳn vội vẫy mạnh đờ cánh lướt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đạp chân vào một tảng đá lướt theo quát:

- Lão tặc chạy đâu?

Đồng thời vung tay phát một mũi Ngũ Hành Kim Kiếm.

Dục Long Phùng Duệ vẫy cánh một cái đã lướt đi xa gần nửa dặm yên trí rằng đối phương không sao đuổi kịp đặc ý ngoảnh lại nhìn.

Nào ngờ vừa ngoảnh lại thì thấy một ánh chớp vàng bay tới sáng lòe, kinh hãi đạp cánh đảo người tránh.

Chỉ nghe keng một tiếng chiếc cánh bên phải làm bằng thiên tằm cùng với hai thanh thép cứng bị chém đứt rũ xuống.

Mũi Ngũ Hành Kim Kiếm vạch thành một đường vòng cung bay ngược về phía chủ nhân.

Chiếc áo đặc biệt của Dục Long Phùng Duệ làm bằng chất liệu đặc biệt là tơ thiên tằm tránh được thủy hỏa, đao kiếm chém không đứt lại có một khung thép bốn thanh điều khiển tự động để xoè ra gấp vào như cánh chim.

Bốn thanh thép này được tinh luyện vô cùng bền cứng không có gì chém đứt nổi, đầu ngò Ngũ Hành Kim Kiếm chính là khắc tinh của thứ bảo bối này, không những chém đứt hai gọng thép mà còn làm mảng tơ thủng mất một lỗ lớn, làm cái cánh bên phải rũ xuống.

Một cánh bị vô hiệu hóa không còn điều khiển được, cánh kia cũng trở thành vô dụng.

Hắn đành dùng hết sức vỗ cánh còn lại để giảm bớt tốc độ để khỏi rơi xuống chân núi tan xác.

Lâm Đoàn Nghĩa thu về mũi Ngũ Hành Kim Kiếm xong nhằm tảng đá bên dưới phát chưởng để giảm bớt độ rơi.

Thanh Linh đạo cô là một trong những kỳ nhân đương đại đã chứng kiến nhiều cuộc đấu của cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm mà cũng chưa thấy có cuộc đấu nào quái dị như thế, thổ dài nói:

- Thế mới biết núi cao còn có núi cao hơn.

Rồi quay lại bảo thiếu nữ xinh đẹp đứng sau lưng mình:

- Thái nhi người xem võ nghệ của người ta như thế đấy, càng phải cố gắng rất nhiều mới được.

Thiếu nữ xinh đẹp đó chính là Thái Vân tứ muội trong Thanh Linh Tứ Vân.

Người nghe sư phụ bảo, dạ một tiếng nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào hai đối thủ lo lắng nói:

- Sư phụ, vị thiếu niên đến sau không có cánh bay chỉ e rơi xuống một tuyệt phong cao như vậy chết mất.

Thanh Linh đạo cô gật đầu nói:

- Chúng ta hãy xuống đó xem, không chừng còn có thể giúp nó một tay.

Thái Vân nghe nói cả mừng định lao theo nhưng chưa kịp thì nghe thấy có mấy tiếng người gọi to:

- Sư phụ.

Vừa lúc ấy nàng nhìn thấy ba vị sư thư cùng lao lên đỉnh núi ngoài ra còn có một hồng y thiếu nữ chỉ hơn mình một vài tuổi mà nàng biết rõ danh hiệu là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng.

Thanh Linh đạo cô nói:

- Thì ra các người đã về, thôi có chuyện gì hãy nói sau, bây giờ hãy xuống núi giúp thiếu niên kia đã.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Thiếu niên nào thế?

- Cứ đi rồi sẽ nói.

Sáu người cùng tìm đường xuống núi.

Phi Vân hỏi:

- Sư phụ vừa động thủ hay sao?

Thanh Linh đạo cô gật đầu đáp:

- Ta đang đấu với một lão quái vật còn chưa phân thắng bại thì một thiếu niên xuất hiện từ trên không phát chuông trum lầy lão quái làm hấn hoảng sợ chạy đi. Thiếu niên đó còn phát một mũi Ngũ Hành Kim Kiếm phá mất chiếc áo thiên tầm của lão quái vật.

Nhàn Vân hỏi:

- Chẳng lẽ thiếu niên đó...

Nói chưa dứt câu chợt nhớ đến bản tính nghiêm khắc của sư phụ liền ngừng lại.

Xem Thanh Linh đạo cô hôm nay tính tình khác hẳn ngày thường, đoán biết mấy tên đồ đệ có quen biết thiếu niên kia nhưng không trách mà chỉ hỏi:

- Hấn là ai thế?

Hồng Phong Nương Tử đem chuyện mình bị thương được Lâm Đoàn Nghĩa cứu sống kể lại, xong nói thêm:

- Thiếu niên đó tên là Lâm Đoàn Nghĩa, là truyền nhân của Phương Bất Bình tiền bối. Mấy ngày gần đây vẫn bối nghe tin Hồi Long Bang cầu bọn Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão đối phó thiếu niên này.

Thanh Linh đạo cô tức giận nói:

- Mấy lão quái vật đó còn chưa chết, thế nào ta cũng phải đến Lăng Tiêu Phong một chuyến mới được.

Hồng Phong Nương Tử đoán bết Thanh Linh đạo cô định đến Lăng Tiêu Phong để cầu Lăng Tiêu Thánh Cô hạ sơn để cùng đối phó Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão, cao hứng nói:

- Tiền bối nếu mời được Lăng Tiêu Thánh Cô tiền bối hạ sơn thì tốt quá. Còn tên họ Lâm này rất cao ngạo cứ để mặc hấn. Chúng ta nên đi làm việc của chúng ta thôi.

Thanh Linh đạo cô nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Người nói cũng phải, tên đó xuất hiện chẳng thềm đoái hòa gì đến ta cứ xuất thủ đánh luôn. Cứ để lão quái vật đó cho hấn một bài học cho biết thế nào là thiên ngoại hữu nhân nhân thượng hữu nhân.

Hồng Phong Nương Tử nói thêm:

- Không những bọn ma đầu hắc đạo hòa nhau đánh tên họ Lâm đó mà ngay cả Tang Quỳ Tử và Câu Trầm Tử cũng đang tìm cách cho hấn một bài học, nhất định tiểu tử đó sẽ được một bài học đích đáng.

Thanh Linh đạo cô ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị tiền bối đó vẫn còn sống hay sao?

Hồng Phong Nương Tử gật đầu:

- Chẳng những họ còn sống mà còn nhận ra ba vị thư thư đây là truyền nhân của tiền bối muốn liên kết với lão nhân gia để cùng đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa nữa.

Thanh Linh đạo cô nhìn Phi Vân hỏi:

- Các người trả lời thế nào?

Phi Vân đáp:

- Bọn đệ tử chưa được lệnh của sư phụ đương nhiên không thể đáp ứng hai vị tiền bối đó hay không. Ngoài ra đệ tử còn về đây thuật chuyện mình được Lâm Đoàn Nghĩa cứu để lão nhân gia định đoạt.

Thanh Linh đạo cô ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chúng ta cần phải biết ân oán phân minh, Lâm Đoàn Nghĩa đã có công cứu các người khỏi đại nạn, vừa rồi hắn tuy kiêu ngạo một chút nhưng xuất thủ đối phó với lão quái vật kia là hảo ý. Như vậy hắn đối với Thanh Linh phái chúng ta có ân. Tuy nhiên các môn phái đã liên kết để đối phó hắn, chúng ta không thể ở ngoài nhưng trước hết phải báo ân trước đã, việc khác sẽ bàn sau.

Trong khi Thanh Linh đạo cô và Hồng Phong Nương Tử đối đáp thì Thái Vân cú cúi đầu không nói, cho đến khi sư phụ nói xong thì nàng mới ngẩng đầu lên nhìn bà.

- o O o -